

دستیابی به توسعه شهری پایدار در گرو داشتن محیط زیستی پایدار

سمانه زین العابدین زاده

کارشناس ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی

Samane.abedinzadeh@yahoo.com

چکیده

امروزه توسعه پایدار شهری یکی از مهمترین دغدغه‌های اخیر مدیران و برنامه‌ریزان شهری است که بهشت به آن توجه می‌شود. در مراحل تکاملی این توسعه پایدار، دیری نپایید که توجهی به همه جنبه‌های نیاز در مسیر توسعه یافته‌گی، مشکلاتی را برای جوامع انسانی به ارمغان آورد که از مهمترین آنها می‌توان به آبودگی‌های مختلف زیست محیطی اشاره نمود. در راستای دستیابی به توسعه پایدار، شهرها به طور فزاینده‌ای در معرض بحران‌های ناگوار قرار گرفته‌اند. از جمله این بحران‌ها می‌توان به بحران محیط زیستی ناشی از تغییرات اجتماعی نام برد. از سوی دیگر تأکید توسعه پایدار شهری بر حفظ محیط زیست شهری، کاهش آبودگی‌ها و حفظ منابع طبیعی، کاربرد انرژی‌های جایگزین که به مطرح شدن الگوهای جدید شهرسازی چون شهر فشرده و شهر بی‌اتومبیل انجامیده است، ضرورت ژرفانگری صاحب‌نظران را به این موضوع دو چندان کرده است. براساس مطالعه عنوان شده، در این مقاله ابتدا به بررسی وجود چگونگی دستیابی به توسعه پایدار پرداخته، سپس رابطه بین توسعه پایدار و محیط زیست برای دستیابی به شهری پایدار بررسی می‌گردد. فرضیه مطرح در نیل به این هدف این است که با شناسایی اصول توسعه پایدار و برنامه‌ریزی مناسب جهت مدیریت آن می‌توان به شهری پایدار همراه با محیط زیستی پاک و بدون آبودگی دست یافت. در این میان آخرین راهبرد برای مسایل ناشی از رشد و توسعه شهری در سطح جهانی، ارائه راهبرد توسعه پایدار است که توسط سازمان ملل معرفی گردید. در این رویکرد، هر توسعه‌ای باید ضمن رفع نیازهای کنونی، متضمن حق آینده‌گان برای تأمین نیازهایشان نیز باشد. بررسی‌ها نشان می‌دهد که توسعه پایدار شهری توسعه‌ای همه جانبه و ناظر به ابعاد مختلف است و از این‌رو مفهوم پایداری در کلان شهرها حول محور زیست محیطی بسیار ارزشمند خواهد بود.

واژه‌های کلیدی: توسعه پایدار شهری، جمعیت و آبودگی، پایداری زیست محیطی، شهر پایدار.